

fuldt og af nok saa dygtige og kvalificerede Mænd, kan det ikke undgaas, at man af og til skønner noget fejl. Derfor maa man vogte sig for, at man gaar vedkommende Ejendomsbesidder for nær.

Endelig er der ogsaa den Grund til at vare sig for i Forbindelse med disse Baners Anlæg at paaligne en alt for stor Skat, at det nu nærmest er i de fattigere Egne, der skal anlægges Baner. Fra disse Egne har man jo ved de tidligere anlagte Baner bidraget sin Del til Dækning af Omkostninger ved disse Anlæg, uden at der dér er blevet paalagt nogen Værdistigningsafgift for de paagældende Grunde, og det vil jo heller ikke ske nu, uagtet der dér stadig foregaar en Stigning af Værdierne ved Byerne og ved Stationerne som Følge af, at disse Baner i sin Tid ere anlagte. Det er ogsaa en Grund til ikke at gaa for højt straks, nu da man begynder med dette Forsøg, som jo væsentlig skal sættes i Værk i de fattigere Egne.

Det er imidlertid givet, at Forhøjelsen af det skattefrie Beløb fra 10 pCt. af Ejendommens Værdi til 20 pCt. meget væsentligt vil formindske den Indtægt, der kan ventes af denne Afgift. Den højtærede Minister udtalte, da han forelagde Sagen her i Salen, at han gik ud fra, at Hovedregelen vilde blive, at Staten eller det offentlige vilde faa ca. 40 pCt. af Værdistigningsbeløbet. Jeg tror, at denne Kalkulation er for høj, naar man sætter det skattefrie Beløb til 20 pCt. af Ejendommens Værdi. Det er jo nemlig ikke 20 pCt. af Stigningen, der er fri. I saa Fald var det meget simpelt, at naar Staten fik Halvdelen af det øvrige, fik den 40 pCt. af hele Stigningsbeløbet. Men det er jo 20 pCt. af vedkommende Ejendoms Værdi, der skal fratrækkes Stigningsbeløbet, og det vil gøre en væsentlig Forskel. Hvad særlig angaar de Ejendomme, hvor de 20 pCts Fradrag vil komme fuldt til Anvendelse — Ejendomme paa ikke over 10,000 Kr.s Værdi, og det er jo de fleste —, vil det sikkert ikke nær blive 40 pCt. af Stigningsbeløbet, som det offentlige faar. Det vil det kun blive i det Tilfælde, hvor en Ejendom, der har 10,000 Kr.s Værdi eller derunder, stiger med nøjagtigt 100 pCt.; men det bliver ikke ret ofte, at Stigningen bliver saa kolossal. I enkelte Tilfælde kan den blive det, ja, den kan endogsaa blive større, og saa kan det offentliges Andel blive noget større end 40 pCt., uden at den dog nogen Sinde helt naar de 50 pCt. Men naar Værdistigningen er mindre, hvad den vel som oftest vil være, bliver det offent-

liges Andel ogsaa mindre. Naar Stigningen er 50 pCt. af Værdien, vil der for Ejendomme, der ikke have over 10,000 Kr.s Værdi, blive 30 pCt. af Stigningsbeløbet til det offentlige, og naar Værdistigningen kun er 25 pCt., vil der kun blive 10 pCt. af Stigningsbeløbet til det offentlige.

Jeg indvender, som sagt, alligevel ikke videre imod, at de 20 pCt. af Ejendommens Værdi skulle trækkes fra Stigningsbeløbet, og særlig dersom Bestemmelsen i § 20 om, at Staten skal have Halvdelen af det overskydende Beløb, bliver staaende, men jeg vil ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg er tilbøjelig til at tro, at det er rigtigere at sætte det procentvise Beløb af Ejendommens Værdi, der skal fratrækkes Stigningsbeløbet, noget lavere, men saa ogsaa at sætte den Del, som det offentlige skal have af det overskydende Beløb, noget lavere.

Men naar jeg saaledes alligevel foreløbig vil lade de 20 pCt. passere, er jeg derimod ikke i Tvivl om, at den Bestemmelse, der i det andet Ting er indsat, at der dog højst skal fradrages 2,000 Kr. af Stigningsbeløbet, sætter denne Grænse alt for lavt. Naar man skal til at skønne, om Ejendomme paa 40,000 eller 60,000 Kr.s Værdi eller derover ere stegne blot 2,000 Kr. eller ikke paa Grund af vedkommende Baneanlæg, er man rent ude i det vilde med Hensyn til Skønnet, for det er ganske umuligt at skønne derom med nogenlunde Sikkerhed. Dette Beløb maa derfor ganske sikkert løftes. Det kan godt være, at det Beløb, den højtærede Minister havde foreslaaet, 10,000 Kr., er noget højt, men det er endnu sikrere for mig i hvert Fald, at for større Ejendommers Vedkommende er 2,000 Kr. endnu mere for lavt. Denne Grænse kan slet ikke gaa an.

Jeg er ikke blind for, hvorfor man har foretaget denne Ændring i det andet Ting, nemlig for i størst mulig Grad at stille de smaa og store Ejendomme lige, naar de begge f. Eks. have en lille Parcel eller et lille Hjørne af en Ejendom, som støder tæt op til en Station eller en Stationsvej, hvor der kan være Tale om at sælge Byggegrunde. Her har man ræsonneret som saa i det andet Ting, at naar en saadan Del af en større Ejendom steg betydeligt i Værdi, men dog ikke naaede 10,000 Kr., var det urigtigt, at den større Ejendomsbesidder skulde være fri for at svare Afgift, medens den mindre Ejendomsbesidder vilde komme til at svare den af et lignende Grundstykke. Det er